

съ пжрта и събори Диня право въ разтворената отдолу черга.

— Ура-а! — викна дружината. Само Диньо още продължаваше да хълца, прижълтълъ и разтреперанъ.

Въ това време се зададе и дѣдо имъ.

— Какво пакъ! Каква е тая врѣва?

Диньо преглъщаше отъ страхъ и търкаше олющеното си колѣно.

— Нищо, нищо, дѣдо, баберки събирахме! — отговори Савата.

Дружината се закиска.

— Бре ти да не си се катерилъ по дървото? Хемъ ви поржчахъ да мирувате! Я си вижъ колѣното! Ами я си погледни ризата!

Диньо премигна два пжти и проду-ма засрамено:

— Искахъ да опитамъ, бе дѣдо, какъ е седѣлъ свети Симеонъ на стѣлпа.

— А, опита ли сега? Седѣлъ е човѣкътъ, ама е билъ праведенъ — затуй не е падалъ. Не като тебе, брамбазонъ такъвъ... Хайде, прибирайте, че мръкна!

Изъ пжтя Коста бутна Асена по лакъта и каза:

— И-ихъ че се уплашихъ, мамо-о-о! Да не бѣше измислилъ бате Сава да